

hvor der er stærkt Grøde, idet det hugges ind gennem Toppen af Grøden og ved et raft Raft eller Drag atter føres ind i Baaden, hvorved den Aal, der fandtes i Grøden, bliver spiddet paa Piggene eller Lænderne og saaledes fangen. At begge disse Redstaber ved deres hele Indretning og Brugsmaade maa oprive og bestabige Planteværten paa Havbunden er selvindlysende; paa den anden Side anføres, at de — som, saa vidt vides, endnu kun bruges paa Limfjorden (Sølystret dog ogsaa ved Kjøbenhavn) — give Fiske en ret ordentlig Indtægt, ligesom de have det samme Fortrin som alle Aalestangsredstaber, at de ere lette at overkomme for Fattigfolk, og saaledes egne sig til at skaffe Smaaafolk et lille Bierhvev. De have begge udtryffeligt været forbudte i den ældre Limfjordslovgivning, indtil Loven af 22de Marts 1867 indrømmede deres Brug med nogle faa, mindre betydende, Begrænsninger. De ere imidlertid efter Udvalgets Mening, om saa maa siges, grusomme Fiskereststaber, der, idet de bruges i Blinde, gjøre megen Skade ved at saare ikke blot Aal, men megen anden i Grøden staaende Fisk, som ikke fanges, men siden dør; dette er aldeles uundgaeligt ved deres Brug; og medens vel det samme tilbørlig kan anføres om Aalestangen i Almindelighed, er der dog den store Forskjel paa disse Redstaber, at Aalestangen føres med langt større Sikkerhed end Plumpjernet eller Aalestammen, og at det ved Aalestangen for den tilvante Fisker er let at mærke, naar Jernet rammer en Aal, som da strax stryges af det; dette er derimod ikke Tilfældet ved Brugen af de andre to Redstaber, og det hændes navnlig ofte, at en paa Plumpjernet spiddet Aal, hvis den ikke under Optagene atter glider af, bliver siddende under flere paafølgende Plump, og da formedelst Bridningerne gjennebores flere Steder og mishandles paa en ynkkelig Maade. Naar der til Fordel for dem anføres, at de kunne bruges paa dybere Vand end Aalestangen, da gjælder dette kun for Plumpjernet og dets Beskaffenhed, og har i det Hele ikke stort at betyde, da Aalestangning kan ske paa temmelig dybt Vand.

I Betragtning af det Anførte om disse Redstabers skadelige Virkninger ved Opdrøning af Havbunden med dens Plantevæxt paa større Strækninger, som det i en kort Tid med dem er muligt at overfare, — om de oftest dræbende Saar, der ved dem i Blinde tilføies saavel Aal som mange andre Fiske, har Udvalget enstemmig forment, at de, som forkastelige, bør forbydes overalt i Landet, og at Smaaafolk ville finde tilstrækkelig Fyldstgjørelse ved at tillades Brugen af de ifølge Konstruktion og Anvendelsesmaade dog mindre skadelige Pig- og Sølystne paa Stage, de første egnede for fastere, de sidste for blødt Bund. Det Børn, som Lov af 22de Marts 1867 § 5 har stillet mod Misbrug af dem ved at fastsætte visse Afstande for deres Brug i Nærheden af andre Fiskereststaber maa Udvalget anse for i og for sig betydningsløst, ialtfald fordi Overholdelsen ikke er til at kontrollere.

§ 8. For at forebygge Fangst og Dødeliggørelse af umoden Fisk og Fiskeyngel har det fra gammel Tid af for Limfjorden været forestrevet, at Fiskegarnene ikke maatte have for smaa Maister, og det Maal, Maisterne maatte have, er bestemt ved et autoriseret Skjelde, der skal passe i Maisterne. Denne Regel var det ved Kristian den Femtes Lov tilsigtet at gjøre almindelig for hele Landet, idet det i 5—10—45 hedder „og skal ingen Garn, som have mindre Maister end som samme Skjelde udviser, bruges i Limfjorden eller nogen anden Steds over alt Riget“, ligesom der og tidligere, i det mindste paa sine Steder, (Helsingør) havde været normeret Skjelde til Binding af Fiskegarnene. Men Bestemmelsen i Kristian den Femtes Lov, der angik baade „Bundgarn, Kuler, Redgarn, Baadkalve og andre Garn“ vides aldrig at have faaet praktisk Betydning udenfor Limfjorden, idet der egentlig ikke har været Brug for den, hvorimod den oftere er bleven indskræpet og fornyet for Limfjordens Beskaffenhed, og i Rancelliskrivelse af 8de Januar 1846 nævnes den udtryffeligt som bestaaende for hele Landet. Udvalget skønner imidlertid ikke rettere, end at de samme Grunde, der have ført til Fastsættelsen af Maal for Maisterne i Garnredstaber, der bruges i Limfjorden, maa tale for lignende Forordninger paa andre Steder, og selv om der mulig ikke tidligere har været Trang til saadanne — hvorfor unægtelig den Omstændighed taler, at den anførte Bestemmelse i Danske Lov er bleven upaaagtet — da har vistnok Forholdet i saa Henseende forandret sig efterhaanden som Fiskeriet er taget til og bliver drevet med mere Kraft og større Udbytte; thi det er en Erfaringsætning, at jo stærkere Fiskeriet drives, navnlig paa mere indeluktede Vande, og jo mere Fiskemængden derved udtømmes, desto tilbøieligere blive Fiske til at formindste Maisterne i Garnredstaberne for dog at faa nogen Fangst, om end kun af mindre og daarligere Fisk. Der er vistnok en Båndselighed forbunden med at fastsætte en almindelig Regel for Maistervidden for hele Landet, idet der dels paa de forskjellige Steder bruges noget forskjellige Redstaber, dels de lokale Forhold, Skik og Brug og fremsat alt Fiskearternes Størrelse paa de forskjellige Steder kunne tilraade Modifikationer i Reglen. Det er saaledes klart, at der til Fangsten af den lille hornholmiske Silb og af den langt større Belt-Silb kræves nogen Forskjel i Maisterstørrelserne. Det kan ogsaa paa sine Steder være nødvendigt at binde Garnene med mindre Maister for at gjøre dem stærkere til at modstaa Søl og Strøm og bære Fangsten, end andre Steder o. s. v. Det